

råder har aldrig nogen sinde tidligere været EU-anliggender.

Må jeg så lige sige kort her til sidst, at ...

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Nej, den røde lampe lyser, og så er taletiden opbrugt. Hr. Jens Kirk har ordet for sin anden korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Ja, jeg vil sådan set gerne gentage mit spørgsmål: Hvor er det, der strammes op over for den enkelte borger?

Men jeg er nødt til at sige: Når historien skal skrives, vil hr. Morten Messerschmidt så ikke give mig ret i, at det har vist sig at være en fornuftig konstruktion, at man ved, hvem der tager sig af hvad, og at den enkelte borger i grunden ikke er hæmmet i sin bevægelsesfrihed? Er det ikke også en kendsgerning, at hvis vi vil give de gamle østlande en venlig hånd, er det en god ting, at vi siger: Vi inviterer jer med til dette samarbejde, som nok ikke kun kan foregå på det indre markeds vilkår; der skal andre og stærkere bindende vilkår til, hvis det skal lykkes? Indtil nu har det vist sig i 50 år, at det er lykkedes, og kan hr. Messerschmidt nævne andre tidsrum, hvor det er lykkedes?

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Hvis jeg skal svare konkret på, hvor forfatningen forpligter nogle personer, forpligter forfatningen altså som udgangspunkt landene, men et af de steder, hvor der er en virkelig ændring – nu ved jeg ikke, om hr. Kirk har forfatningen foran sig, men så kunne hr. Kirk slå op på artikel 322, stk. 2.

Tidligere kunne man kun boykotte lande. Nu er det ændret til, at det også er muligt at boykotte juridiske personer, altså benytte handelsrestriktioner. Det er en klar ændring, hvor det kan siges, at man har ændret tankegang og går fra kun at beskæftige sig med lande til også at beskæftige sig med personer.

Men ellers handler det selvfølgelig grundlæggende om, at man overfører lovgivningskompetence. Lovgivningskompetence udøver vi jo på et folkeligt mandat, og det, der er problemet, er, at på en lang række nye områder – hr. Jens Kirk behøver ikke læse længere frem end til artikel 3 om de fælles målsætninger for, hvad det er for

nogle ting, EU skal beskæftige sig med – bliver det EU, der skal regulere tingene.

Men ikke nok med det: Det bliver oven i købet uden mulighed for, at Danmark kan nedlægge veto. Hvis andre lande ønsker en udvikling, som vi ikke ønsker i Danmark, har Danmark ikke længere mulighed for at sige fra. På en lang række nye områder bliver det med flertalsafgørelser, beslutningerne skal træffes fremover, og her vil Danmark blive stemt ned – ikke bare fordi det er flertalsafgørelser, men fordi vi oven i købet får halveret vores stemmer i Ministerrådet. Det burde også Venstrefolk kunne forstå.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Synes hr. Morten Messerschmidt ikke, at det er kosteligt, at Dansk Folkeparti nu, bare fordi vi siger nej til forfatningen, skal gøres ansvarlig for Nicetraktaten, i betragtning af at vi var nogle stykker, der dengang rasede over, at den elendige Nicetraktat ikke kom til folkeafstemning, til trods for at der var tale om en klar suverænitetssafgivelse?

KL 15.25

Men det, jeg egentlig vil tage fat på, er noget meget interessant, synes jeg, som hr. Morten Messerschmidt sagde i sin ordførertale: Det, vi skal tage stilling til her, er noget, som vi ikke ved hvor ender. Hvor er grænserne? Har hr. Morten Messerschmidt overvejet, at den kvantitative grænseløshed hænger sammen med en kvalitativ grænseløshed, nemlig at der står i Romtraktaten og gentages i forfatningen, at denne sammenslutning gøres stadig snævrere?

Jeg husker, at en god veninde, den rumænskdanske forfatterinde Monica Papazu, engang sagde: En sådan paragraf i en forfatning kan man kun finde ét sted, nemlig i en totalitær stat. Det er en paragraf, som er dynamisk. En forfatning skal jo gerne være en sten i strømmen, som ikke må bevæge sig, men her er indbygget en ...

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Den røde lampe lyser, hr. Jesper Langballe, så taletiden er overskredet for længst. Så er det ordføreren, værsgo.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg kan bekræfte, at det virker meget, meget besynderligt, at Dansk Folkeparti skal tages til indtægt for, at vi støtter Nicetraktaten, blot fordi vi ønsker at afvise en EU-forfatning. Det problem